

han har altsaa ikke villet efterkomme den For-
maning, han uhyg sig af den ærede Kultus-
minister, om at vise Overbærenhed med Andres
Svaghed. Det gjør mig ondt at maatte sige,
at jeg i Virkeligheden hverken har forstødt
eller trængte til denne Berigtigelse af ham; jeg
veed virkelig ligesaagodt som han, at Kirken
ikke er Geistligheden; den ærede Rigsdagsmand
maa ogsaa vide, at der ikke i de Ord, jeg ud-
talte, kan lægges Noget, som kunde give ham
Anledning til at tillægge mig en saadan An-
skuelse. Jeg har sagt, at det har en stor Be-
tydning for den gode Lands Bevarelse i Kir-
ken, at ikke en saadan Udbygning af Kirkerne
finder Sted, uden at det skeer med vedkom-
mende Geistliges Samtykke, ingenlunde alene
fordi Geistligheden, Embedsstanden, Lærerstan-
den derved skulde bevare den gode Land, men
fordi der vilde komme en Bitterhed ind i
mangen en Menighed — netop i selve Me-
nigheden — derved, at Præster vandrede om,
trængte sig uden Indvilligelse ind i den ene
Kirke efter den anden og betjente enkelte Med-
lemmer af en fremmed Menighed, naar det
skeer, uden at der finder en gjensidig Indrøm-
melse deraf Sted. Det er ingenlunde blot for
Lærerstandens Vedkommende, det er for selve
Kirkens, altsaa tillige for Menighedens Skyld,
at jeg har anseet de sjællandske Præsters Be-
slutning for rigtig. Den ærede Kultusminister
beredte mig en stor Støffelse; han fraveg al-
deles den Tro, jeg havde om, hvad hans Over-
bevisning var om dette Punkt. Maaskee jeg
i saa Henseende har ladet mig noget forlede
ved den Maade, hvorpaa den ærede Minister
afskillige Gange tidligere har draget tilfælt
imod de „reisende Præster“, for hvem Sogne-
frihedsspørgsmaalet var et „Spørgsmaal om
Støvelsaaler“, og fordi jeg har bevaret Ind-
trykket af, hvorledes den ærede Minister stundom
har stillet sig til de Geistlige, der altid ere pa-
rate til at gaae ind paa de Forbringere, der
stilles om Sognebaandets Løsning, og hvad
deraf følger. Smidlertid haaber jeg, at den
ærede Minister ikke vil beklage sig over, at jeg
har givet ham Anledning til pludseligt at staae
op som Talsmand for Frihed i Kirken imod
Geistligheden, som en Forvarer for den størst
mulige Frihed i Sognebaands-Løsningen og

Udensogus-Præsters Benyttelse af Kirkerne.
Det har ikke kunnet andet end ved Slutningen
af denne Debat at bringe ham til at staae i en
ganste anden frihedsstraalende Glorie end ved
Forhandlingernes Begyndelse, og forsaavidt tør
jeg haabe at have ydet den ærede Minister en
ikke ganste uvæsentlig Tjeneste, navnlig da
det har fundet Sted saa kort før selve Af-
stemningen.

Kjøer: Uagtet jeg skal indrømme, at det
foreliggende Forslag ingenlunde tilfredsstillende
Forbringere, jeg kunde ønske fyldestgjorte gjent-
nem Lovgivningen paa det saakaldte kirkelige
Gebeet, glæder det mig alligevel, at det er frem-
kommet, idet det medfører Frihed for de Me-
nighedsmedlemmer, som løse Sognebaandet,
og ethvert Skridt, der gjøres i den Henseende
ad Lovgivningsveien, er mig meget kjærkommet;
jeg skal derfor stemme for Forslaget. Det over-
raskede mig ikke lidet, at den ærede Medlem
for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Vilde) med sit
store juridiske Talent og Skarpsindighed traadte
frem og fortalte os, at de stridbare Medlem-
mer af Folketirken ikke skulde have Lov til at
reggere; jeg maa tilstaae, at jeg, da han første
Gang brugte Udtrykket „stridbar“, ikke vidste,
hvem han vilde henseende paa, men siden
blev det mig klart, at det var paa dem, der
ikke kunde finde sig i den planmæssige Indret-
ning i Staten af vor Geistlighed, i den Maade,
hvorpaa Præsterne behandle Menighedsmedlem-
merne i religiøse Sager, og der som Følge
deraf søge sig en anden Sjelstørger; dette er
altsaa efter den ærede Medlems Betragtning de
Stridbare. Den ærede Medlem sagde ogsaa i
sit sidste Foredrag, at man ikke skal give An-
ledning til, at Folk kunne komme til at strides
eller brydes, men at det Onsteligste vilde være,
at der stadig var en skøn og deilig Enighed.
Ja, det kan blive Tilfældet, forsaavidt man
underordner sig Præsterne og er lydige og un-
derdanige i Et og Alt, selv om de ere nok saa
stridbare imod den sande Lære, og det kan jeg
forstaae, at den ærede Medlem vil; men naar
man virkelig har en inderlig og sand Følelse
for det kirkelige Liv, da vil det ikke være saa
sjældent, at der maa lyde Klager og ganste
vist begrundede Klager; derom kan det ærede